

Daniels Bog – nummer tooghalvtreds

Afsløring af det profetiske puslespil: Daniels syn og rigers fremkomst

Jeff Pippenger

2024-01-16

I den sidste artikel påpegede vi, at Gabriel fremførte afslutningen på den »sidste vrede« for at bekræfte året 1844 på grundlag af to vidner. Miller forstod de »syv tider« i Tredje Mosebog seksogtyve, som blev fuldbyrdet over Judas rige, men han nåede aldrig dertil, at han så formålet med og sammenhængen i dommen om de »syv tider« over både Israels nordlige og sydlige riger. Om han nogen sinde erkendte sondringen i vers nitten, nemlig »den sidste vrede«, er tvivlsomt, skønt han uden tvivl i almindelig forstand forstod, at »vreden« var de »syv tider«. Lyset om en første og en sidste vrede blev forseglat af Palmoni i 1856, men det blev forkastet i 1863. Alligevel var Millers budskab om de »syv tider« korrekt, om end begrænset.

Miller ville ikke have erkendt, at det lille horn i det hedenske Rom ophøjede og forherligede hedenskabet i Daniel otte, vers elleve, for for Miller betød ”tage bort” i alle sine tre forekomster i Daniel ganske enkelt at fjerne. Alligevel var hans budskab stadig korrekt, om end begrænset.

Milleritterne erkendte ganske vist, at »helligdommen« i vers elleve var det hedenske tempel i byen Rom (Pantheon), men det hebraiske sprog var ikke det, som deres budskab byggede på. Millers budskab var fokuseret på profetisk tid. Den historie, hvori deres budskab blev afseglet, forhindrede dem i at se De Forenede Stater som det sjette rige i Bibelens profeti, men mere end det forhindrede dem i at se pavedømmet som det femte rige i Bibelens profeti.

Tvunget af den historie, hvori de levede, anvendte de profetierne i overensstemmelse med deres forventede snarlige Kristi genkomst, og de blev skuffede, men deres budskab var korrekt. Når Gabriel giver fortolkningen af de to syner i vers femten til syvogtyve, forhindrede Millers forståelse ham i at fatte den bredere åbenbaring af rigernes rækker, som blev fremstillet i det lille horns vekslen i grammatisk køn i vers ni til tolv. Milleritterne ser kun Rom som et fjerde og sidste jordisk rige i Gabriels fortolkning.

Og det skete, da jeg, ja jeg Daniel, havde set synet og søgte at forstå meningen, se, da stod der foran mig én, som så ud som en mand. Og jeg hørte en mands røst mellem Ulajs bredder, som råbte og sagde: Gabriel, lad denne mand forstå synet. Så kom han hen til det sted, hvor jeg stod; og da han kom, blev jeg grebet af frygt og faldt på mit ansigt. Men han sagde til mig: Forstå, du menneskesøn; for synet gælder endetidens tid. Mens han talte med mig, sank jeg i dyb søvn med ansigtet mod jorden; men han rørte ved mig og rejste mig op, så jeg stod. Og han sagde: Se, jeg vil kundgøre dig, hvad der skal ske ved vredens sidste ende; for ved den fastsatte tid skal enden komme. Vædderen, som du så, den med de to horn, er Mediens og Persiens konger. Og den stride buk er Grækenlands konge; og det store horn mellem dens øjne er den første konge. Og idet dette blev brudt af, og fire andre rejste sig i dets sted, skal fire riger fremstå af folket, men ikke med hans kraft. Og i den sidste tid af deres rige, når overtræderne har fuldendt deres mål, skal en konge med hårdt åsyn og kyndig i dunkle ord stå frem. Og hans

magt skal være stor, men ikke ved hans egen magt; og han skal volde forunderlig ødelæggelse og have fremgang og udføre sin vilje, og han skal ødelægge de mægtige og det hellige folk. Og ved sin klogskab skal han også lade svig have fremgang i sin hånd; og i sit hjerte skal han ophøje sig selv, og under fred skal han ødelægge mange; han skal også rejse sig mod fyrsternes Fyrste, men uden menneskehånd skal han knuses. Og synet om aften og morgen, som er blevet sagt, er sandt; luk derfor synet til, for det gælder mange dage. Og jeg, Daniel, segnede og var syg i nogle dage; siden stod jeg op og udførte kongens arbejde. Og jeg var forfærdet over synet, men ingen forstod det. Daniel 8:15–27.

Skønt Daniel modtog synet om floden Ulai (som nu er ved at blive opfyldt), er det første rige udeladt af synet i Babylons historie. Det havde været medtaget som hovedet af guld og som løven i kapitel to og syv, men den profetiske egenskab ved Babylon, at det blev fjernet og genoprettet, blev fremhævet i kapitel otte. Nebukadnezar havde foregrebet pavedømmets dødelige sår, da han blev drevet bort fra mennesker i „syv tider“ og således foregreb de symbolske halvfjerds år, i hvilke Tyrus’ skøge er glemt. I Daniels ottende kapitel er Babylon glemt blandt bibelprofetiens riger, og synet begynder med mederne og perserne (vædderen), som blev efterfulgt af Grækenland (gedebukken).

Alexander den Stores rige gik i opløsning i fire kongeriger med mindre magt end Alexander, således som det også var blevet fremstillet i kapitel syv ved leoparden, som havde fire vinger og fire hoveder. Fire repræsenterer verdensomspændende udstrækning, som fremstillet ved nord, øst, syd og vest. I vers otte i kapitel otte kom der fire anselige horn frem mod himlens fire vinde. I kapitel syv svarer Grækenlands fire vinger til de fire vinde i kapitel otte, og Grækenlands fire hoveder svarer til de fire anselige horn. De fire hoveder og de fire anselige horn repræsenterer de fire kongeriger, som Alexanders oprindelige rige gik i opløsning i, og de fire vinger og de fire vinde repræsenterer de fire delingsområder. Det er vigtigt at se sontringen i dette punkt, for den repræsenterer et argument, som milleritterne havde imod protestanternes traditionelle forståelse af Rom som det fjerde rige.

På Habakkuks tavler, repræsenteret ved pionerkortene fra 1843 og 1850, findes der kun én fremstilling, som ikke illustrerer en profetisk anvendelse, og den vedrører sontringen mellem de fire hoveder og de anselige horn samt de fire vinger og vindene. I et forsøg på at tilsløre sandheden om Rom som Bibelprofetiens fjerde rige indførte Satan et argument vedrørende den sande eller falske betydning af de fire hoveder og de anselige horn samt de fire vinger og vindene. Satan gjorde dette, for Daniels bog identificerer tydeligt, at der findes ét særligt symbol i Daniels bog, som stadfæstede synet. En del af bevisførelsen, som stadfæster dette symbol, findes i de fire hoveder og de anselige horn samt de fire vinger og vindene. Protestanterne fastholdt et satanisk syn på dette argument, og argumentet var så betydningsfuldt for milleritternes historie, at de henviste til argumentet på kortet. Den magt, som stadfæster “chazon”-synet i Daniels bog, identificeres som “dit folks røvere”, og protestanterne identificerede denne magt som én i en lang række af syriske konger ved navn Antiochus Epifanes, mens Miller identificerede dem som Rom.

Og i de tider skal mange rejse sig imod sydens konge; også røverne af dit folk skal ophøje sig for at stadfæste synet; men de skal falde. Daniel 11,14.

Antiochos var en af kongerne i en række af konger, som nedstammede fra et af de fire riger, som Alexanders rige var gået i opløsning i. Det lille horn i vers ni i Daniel 8 var fulgt efter Alexanders rige, og vers ni siger, at det lille horn kom frem fra et af dem.

Og fra et af dem fremkom et lille horn, som blev overmåde stort mod syd og mod øst og mod det herlige land. Daniel 8:9.

Argumentet om, hvorvidt Rom stadfæster synet, eller om en svag og forholdsvis ubetydelig syrisk konge stadfæster synet, omfatter også spørgsmålet om, hvorvidt den lille horns magt udgik fra et af de fire horn eller fra en af de fire vinde. Det er næppe noget egentligt stridspunkt, for historien og profetien er tydelige i, at Rom ikke var en efterkommer af det græske rige, men at Rom var en ny magt. Hvis Rom var det fjerde rige, må „en af dem“ i vers ni være en af de fire vinde eller vinger. Hvis det var Antiochus Epiphanes, udgik det af Syriens horn.

Milleritterne erkendte, at den magt, som fremstilles som »røverne af dit folk«, ville rejse sig imod Kristus.

Og ved sin kløgt skal han også lade svig få fremgang i sin hånd; og i sit hjerte skal han ophøje sig selv, og under fredens skær skal han ødelægge mange; han skal også rejse sig mod fyrsternes Fyrste; men han skal knuses uden menneskehånd. Daniel 8,25.

„Fyrsternes Fyrste“ er Kristus, og Antiochus Epifanes levede længe før Kristi fødsel, så dette forhold påpegede milleritterne på 1843-diagrammet. På diagrammet medtog de årstallet 164, som i virkeligheden ikke har nogen bibelsk henvisning, men blot var en notits, der angiver betydningen af striden om det fjerde rige mellem Miller og de protestantiske teologer. Ved siden af årstallet „164“ skrev de på diagrammet: „Døden af Antiochus Epifanes, som naturligvis ikke rejste sig mod Fyrsternes Fyrste, eftersom han havde været død i 164 år, før Fyrsternes Fyrste blev født.“

I dag lærer adventismen, ligesom det frafaldne protestantisme, at „dit folks røvere“ er Antiochus Epifanes, til trods for at Inspirationen har nedskrevet, at „1843-kortet blev ledet af Herrens hånd og ikke bør ændres.“ Milleritterne vidste, at kongen med det barske åsyn var Rom, så de blev ikke rystet af den sataniske lære, som undergraver evnen til at fastslå „chazon“-synet. Bibelen er klar: hvor der ikke er noget syn, går folket til grunde.

Hvor der ikke er noget syn, går folket til grunde; men den, som holder loven, han er salig. Ordsprogene 29,18.

Det syn, som Salomo identificerer i verset, er „chazon“-synet, som i Daniel 8, vers tretten, er det syn, der identificerer hedenskab og pavedømme som dem, der nedtræder helligdommen og hæren. For milleritterne repræsenterede disse to ødelæggende magter det fjerde rige i Bibelens profeti, og uden at anerkende Roms fjerde rige (dit folks røvere) ville de ikke have været i stand til at fastslå synet. „Dit folks røvere“ i Daniel 11, vers fjorten, skulle rejse sig mod sydens konge, ophøje sig selv, stadfæste synet og falde. Rom opfyldte hver eneste af disse karakteristika.

I kapitel syv identificeres det fjerde rige specifikt som værende „forskelligt“ fra de riger, der gik forud for det.

Derefter så jeg i nattesynene, og se, et fjerde dyr, frygteligt og forfærdeligt og overordentlig stærkt; og det havde store jerntænder: det åd og knuste og nedtrådte resten med sine fødder; og det var forskelligt fra alle de dyr, der havde været før det; og det havde ti horn.... Derefter ønskede jeg at få vished om det fjerde dyr, som var forskelligt fra alle de andre, overmåde frygteligt, hvis tænder var af jern, og dets kløer af kobber; som åd, knuste og nedtrådte resten med sine fødder; og om de ti horn, som var på dets hoved, og om det andet, som skød op, og for hvilket tre faldt; nemlig det horn, som havde øjne og en mund, der talte overmåde store ord, og hvis udseende var mere trodsigt end de andres. Daniel 7:7, 19, 20.

Det fjerde rige i Daniel 7 blev to gange identificeret som værende „forskelligt“ fra de riger, der gik forud for det. Hvis det „lille horn“ i vers ni blot var en forlængelse af det syriske horn (Antiochus Epifanes), ville det ikke have været forskelligt. De dyr, der gik forud for Rom i kapitel syv, var løven, bjørnen og leoparden, alle dyr, som faktisk findes i naturen; men da det kom til det fjerde dyr med jerntænder og kløer af kobber, kendte Daniel intet dyr i naturen, som repræsenterede det frygtelige dyr, der opslugte. Det var forskelligt. Det „lille horn“ i vers ni fremkom fra et af de områder, der repræsenteres ved de fire vinde og vinger, og ikke fra et af hornene eller de fremtrædende horn.

Daniel kapitel otte siger, at „i den sidste tid af deres rige, når overtræderne har gjort målet fuldt, skal en konge med hårdt åsyn, kyndig i dunkle ord, fremstå.“ I „den sidste tid af deres rige“ (Grækenland, som var gået i opløsning i fire riger), på den tid „når overtræderne har gjort målet fuldt“, skulle en ny konge fremstå.

„Enhver nation, som er trådt frem på handlingens skueplads, har fået tilladelse til at indtage sin plads på jorden, for at det kunne blive afgjort, om den ville opfylde den Højes og den Helliges hensigter. Profetien har skildret de store verdensrigers opstigning og udvikling—Babylon, Medo-Persien, Grækenland og Rom. Med hver af disse, som med nationer af mindre magt, har historien gentaget sig. Hver har haft sin prøvetid; hver har svigtet, dens herlighed er blegnet, dens magt er forsvundet.“ Prophets and Kings, 535.

Ved enden („sidste tid“) af Grækenlands rige, når deres prøvetids bæger var blevet fyldt („når overtræderne har gjort målet fuldt“), skulle en „konge med hårdt ansigt“ fremstå. Den konge ville forstå „mørke ord“, for han ville tale et fuldstændig andet sprog end jødernes hebraisk eller det foregående riges græsk, for han ville tale latin. Dette rige var af Moses blevet identificeret som den nation, der ville bringe belejringen i årene 66 til 70 e.Kr., hvor blandt andet hungersnøden var så frygtelig, at jøderne åd deres egne børn for at overleve.

Fordi du ikke tjente Herren din Gud med glæde og med hjertets fryd, trods overfloden af alle ting, derfor skal du tjene dine fjender, som Herren skal sende imod dig, i sult og i tørst og i nøgenhed og i mangel på alle ting; og han skal lægge et åg af jern på din hals, indtil han har tilintetgjort dig. Herren skal føre et folk imod dig fra det fjerne, fra jordens ende, så hurtigt som ørnen flyver, et folk, hvis tungemål du ikke skal forstå, et folk med hårdt åsyn, som ikke viser den gamle hensyn og ikke den unge gunst. Og det skal fortære frugten af dit kvæg og frugten af dit land, indtil du bliver tilintetgjort; det skal heller ikke levne dig korn eller vin eller olie eller afkommet af dit hornkvæg eller dine fåreflokke, indtil det har tilintetgjort dig. Og det skal

belejre dig i alle dine porte, indtil dine høje og befæstede mure falder, som du satte din lid til, i hele dit land; og det skal belejre dig i alle dine porte i hele dit land, som Herren din Gud har givet dig. Og du skal æde frugten af dit eget legeme, kødet af dine sønner og dine døtre, som Herren din Gud har givet dig, under belejringen og i den trængsel, hvormed dine fjender skal bringe dig i nød. 5 Mosebog 28:47–53.

I Daniels andet kapitel blev det fjerde rige fremstillet ved „jern“, og Moses identificerede „et folk“, som ville lægge et „jernåg“ på jøderne. Dette „folk“ ville „ødelægge“ jøderne, og det ville være lige så hurtigt som en ørn, hvor ørnen er Roms symbol. Det ville være „et folk“, „hvis tungemål du ikke skal forstå“, for dets sprog ville være „mørke ord“ for jøderne. Det ville være „et folk med hårdt åsyn“, som det beskrives i Daniels ottende kapitel som „en konge med hårdt åsyn“. Og under „belejringen“ af Jerusalem åd jøderne deres „sønner og døtre“.

Miller anerkendte det hedenske Rom som den magt, der var forudsagt af Moses, og som det fjerde „jernrige“ i Daniel to, og den „nation“, som talte latin, ikke hebraisk eller græsk. Miller gjorde ingen forskel mellem det fjerde og det femte rige i Bibelens profeti, for for ham var de begge ganske enkelt Rom. Så efter at det hedenske Rom trådte frem i vers treogtyve, ville han ikke se den sontring, der fremstilles i vers fireogtyve. I synet havde det lille horn vekslet fra hankøn til hunkøn til hankøn til hunkøn i vers ni til tolv, og mens vers treogtyve identificerer det hedenske Roms profetiske kendetegn, skifter Gabriels fortolkning i vers fireogtyve til det feminine Rom. Magten i vers fireogtyve skulle besidde „stor kraft“, „men ikke ved sin egen kraft; og han skal ødelægge på forunderlig vis og have fremgang og handle, og han skal ødelægge de mægtige og det hellige folk.“

Det pavelige Rom skulle gives det hedenske Roms militære magt, og det ville ødelægge Guds folk i et tusind to hundrede og tres år, fra året 538 til 1798. Det ville ødelægge „forunderligt“, for det er det dyr, som hele verden „undrer sig over“, og det var den magt, som skulle „øve sin gerning og have fremgang“, indtil den første vrede, som var blevet „fastsat“ til at ende i 1798, var fuldbyrdet.

Derpå følger Gabriel i vers femogtyve den vekslen, som var etableret i de vers, han udlagde for Daniel, og henvender sig igen til det hedenske Rom, som ved en anden form for „politik“ samlede sit rige, således som alle historikere bevidner. Det hedenske Roms „list“ bestod i at tilskynde nationer til at slutte sig til dets voksende rige, og det brugte løftet om fred og velstand til at opbygge riget, i modsætning til de foregående riger, som blev smedet alene ved militær magt. Det hedenske Rom skulle også „rejse sig mod fyrsternes Fyrste“, sådan som det gjorde, da det satte Kristus på Golgatas kors.

Derpå omtaler Gabriel de to syner, som han udlagde for Daniel, idet han fastslår, at „mareh“-synet om åbenbarelsen (de to tusinde tre hundrede dage) var sandt, og at „chazon“-synet om hedensk Rom og det pavelige Roms nedtrampning af helligdommen og hæren skulle „lukkes til (forsegles)“ „for mange dage“ (indtil endetiden i 1798).

Derefter var Daniel syg i nogen tid, og så vendte han tilbage til sit arbejde, men han forstod stadig ikke „mareh“-synet, som er det syn, Gabriel fik befaling om at lade ham forstå. Derfor ville Gabriel vende tilbage i kapitel ni for at fuldende sit arbejde med at lade Daniel forstå „mareh“-synet.

I Daniels niende kapitel havde Daniel gransket det profetiske Ord og kom til forståelse gennem Moses' og Jeremias skrifter. Jeremias havde fastslået, at det fangenskab, han befandt sig i, skulle vare halvfjerds år.

Og hele dette land skal blive til øde og rædsel; og disse folk skal tjene Babylons konge i halvfjerds år. Og det skal ske, når halvfjerds år er til ende, at jeg vil hjemsøge Babylons konge og det folk, siger Herren, for deres misgerning, og kaldæernes land, og jeg vil gøre det til evige ødemarker. Jeremias 25:11, 12.

Ifølge Moses ville fangenskabet i fjendens land svare til en tid, hvor landet ville nyde sine sabbater.

Og jeg vil gøre landet til en ødemark; og jeres fjender, som bor deri, skal blive forfærdede over det. Og jeg vil sprede jer blandt hedningerne og drage sværdet efter jer; og jeres land skal være en ødemark, og jeres byer skal ligge øde. Da skal landet nyde sine sabbater, så længe det ligger øde, og I er i jeres fjenders land; da skal landet hvile og nyde sine sabbater. Så længe det ligger øde, skal det hvile, fordi det ikke hvilede på jeres sabbater, da I boede derpå. 3 Mosebog 26:32–35.

Daniel havde ud fra Guds profetiske Ord forstået, på to vidners udsagn, at hans folk var blevet spredt ud i fjendens land, i hvilken tid landet ville nyde sine sabbater. Han forstod det samme, som Krønikebogens forfatter forstod vedrørende Jeremias halvfjerds år.

Og dem, der var undsluppet sværdet, førte han bort til Babylon, hvor de var tjenere for ham og hans sønner indtil Perserrikets herredømme, for at HERRENS ord ved Jeremias mund skulle opfyldes, indtil landet havde nydt sine sabbater; så længe det lå øde, holdt det sabbat, indtil halvfjerds år var fuldendt. Men i Perserkongen Kyros' første regeringsår, for at HERRENS ord, talt ved Jeremias mund, skulle fuldbyrdes, vakte HERREN Perserkongen Kyros' ånd, så han lod udråbe gennem hele sit rige og tillige kundgjorde det skriftligt således: Så siger Kyros, Persiens konge: Alle jordens riger har HERREN, himlens Gud, givet mig, og han har pålagt mig at bygge ham et hus i Jerusalem, som ligger i Juda. Hvem iblandt jer hører til hans folk? HERREN hans Gud være med ham, og han drage derop. 2 Krønikebog 36:20–23.

Daniel forstod, at Jeremias halvfjerds år i fjendens land, mens landet nød sine sabbater, var baseret på forbandelsen om „syv tider“ i Tredje Mosebog seksogtyve, og i lydighed mod denne forståelse opfyldte han det påbudte middel, som dér blev givet for dem, der omsider vågner op til erkendelse af deres adspredte tilstand.

Og over dem af jer, som bliver tilbage i live, vil jeg sende modløshed ind i deres hjerter i deres fjenders lande; og lyden af et raslende blad skal jage dem; og de skal flygte, som flygter man for et sværd; og de skal falde, når ingen forfølger. Og de skal falde over hverandre, som var det for et sværd, når ingen forfølger; og I skal ikke have kraft til at stå jer imod jeres fjender. Og I skal gå til grunde blandt hedningefolkene, og jeres fjenders land skal fortære jer. Og de af jer, som bliver tilbage, skal hensygne i deres misgerning i jeres fjenders lande; og også i deres fædres misgerninger skal de hensygne sammen med dem. Hvis de bekender deres misgerning og deres fædres misgerning, med den troløshed, hvormed de handlede troløst imod mig, og også at de vandrede mig imod; og at også jeg vandrede dem imod og førte dem ind i deres

fjenders land; hvis da deres uomskårne hjerter ydmyges, og de da tager imod straffen for deres misgerning: da vil jeg komme min pagt med Jakob i hu, og også min pagt med Isak, og også min pagt med Abraham vil jeg komme i hu; og landet vil jeg komme i hu. Også landet skal forlades af dem og nyde sine sabbatter, mens det ligger øde uden dem; og de skal tage imod straffen for deres misgerning, fordi, ja fordi de forkastede mine domme, og fordi deres sjæl væmmedes ved mine forskrifter. Men selv da, når de er i deres fjenders land, vil jeg ikke forkaste dem og ikke væmmes ved dem, så jeg tilintetgør dem fuldstændigt og bryder min pagt med dem; for jeg er Herren deres Gud. Men for deres skyld vil jeg komme pagten med deres forfædre i hu, dem som jeg førte ud af Ægyptens land for hedningefolkenes øjne, for at jeg kunne være deres Gud: Jeg er Herren. Dette er de forskrifter og domme og love, som Herren fastsatte mellem sig og Israels børn på Sinajs bjerg ved Moses' hånd. 3 Mosebog 26:36–46.

Daniels bøn i kapitel ni omhandler hvert eneste element i rådet til dem, som befinder sig spredt i fjendens land. Den bøn skal ses i sammenhæng med hans bøn i kapitel to, for tilsammen repræsenterer de bønner hos dem i Åbenbaringen kapitel elleve, som var døde på gaderne i den store stad Sodoma og Egypten, og som erfarede, at også de var blevet spredt. Idet Daniel afslutter sin bøn, vender Gabriel tilbage for at fuldende arbejdet med at forklare „mareh“-synet, således som Helligånden agter at fuldbyrde for de to vidner i Åbenbaringen kapitel elleve.

Mens jeg endnu talte og bad og bekendte min synd og mit folk Israels synd og bar min bøn frem for Herren min Gud for min Guds hellige bjerg, ja, mens jeg endnu talte i bønner, kom manden Gabriel, som jeg havde set i synet ved begyndelsen, flyvende hastigt hen til mig ved tiden for aftenofferet. Og han underviste mig og talte med mig og sagde: Daniel, nu er jeg kommet ud for at give dig indsigt og forstand. Daniel 9:20–22.

Vi vil fortsætte dette studie i den næste artikel.

„Kort før Babylons fald, mens Daniel grublede over disse profetier og søgte Gud for at få forståelse af tiderne, blev der givet ham en række syner angående rigers opståen og fald. Med det første syn, som er nedskrevet i Daniels Bog, kapitel syv, blev der givet en tydning; dog blev ikke alt gjort klart for profeten. ‘Mine tanker foruroligede mig meget,’ skrev han om sin erfaring på den tid, ‘og mit ansigt forandredes; men jeg bevarede sagen i mit hjerte.’ Daniel 7:28.“

„Gennem et andet syn blev der kastet yderligere lys over fremtidens begivenheder; og det var ved afslutningen af dette syn, at Daniel hørte ‘en hellig tale, og en anden hellig sagde til den, som talte: Hvor længe varer synet?’ Daniel 8,13. Det svar, der blev givet: ‘Indtil to tusinde tre hundrede aftener og morgener er omme; så skal helligdommen komme til sin ret igen’ (vers 14), fyldte ham med forvirring. I alvor søgte han at forstå synets betydning. Han kunne ikke fatte sammenhængen mellem de halvfjerds års fangenskab, som var forudsagt gennem Jeremias, og de to tusinde tre hundrede år, som han i synet hørte den himmelske besøgende erklære skulle forløbe, før Guds helligdom skulle renses. Englen Gabriel gav ham en delvis tydning; men da profeten hørte ordene: ‘Synet ... gælder en fjern fremtid,’ besvimelede han. ‘Jeg, Daniel, sank afmægtig om,’ optegner han om sin oplevelse, ‘og var syg nogle dage; derefter stod jeg op og udførte kongens arbejde; og jeg var forfærdet over synet, men ingen forstod det.’ Vers 26, 27.“

„Stadig tyngtet på Israels vegne granskede Daniel på ny Jeremias’ profetier. De var meget tydelige—så tydelige, at han ud fra disse vidnesbyrd, som er nedskrevet i bøgerne, forstod »tallet på de år, om hvilke Herrens ord var kommet til profeten Jeremias, at han ville fuldbyrde halvfjerds år over Jerusalems ødelæggelser.« Daniel 9,2.

»Med tro, grundet på profetiens sikre ord, bad Daniel indtrængende til Herren om en snarlig opfyldelse af disse løfter. Han bad om, at Guds ære måtte blive bevaret. I sin bøn identificerede han sig helt med dem, der havde svigtet den guddommelige hensigt, idet han bekendte deres synder som sine egne.« Profets and Kings, 553, 554.